

Κείμενο κοινού προβληματισμού οργανώσεων της επαναστατικής και αντικαπιταλιστικής αριστεράς

Εργαζόμενες, εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι και νέες
Φίλες και φίλοι – συντρόφισσες και σύντροφοι

1. Όλο και πιο συχνά τα τελευταία χρόνια εκδηλώνεται σε όλο και ευρύτερα τμήματα των εργαζόμενων και της νεολαίας η οργή για το αβίωτο σήμερα αλλά και η αγωνία για το αύριο με μαζικές και αγωνιστικές κινητοποιήσεις, με τις μεγάλες απεργίες για το ασφαλιστικό, τους αγώνες ενάντια στις ιδιωτικοποιήσεις, ενάντια στο κλείσιμο και τη μεταφορά εργοστασίων, τη μεγάλη απεργία των δασκάλων, το νικηφόρο αγώνα των υγειονομικών, τις μεγάλες μάχες για το περιβάλλον (όπως στη Λευκίμη), τις κινητοποιήσεις ενάντια στο ρατσισμό, το κύμα των φοιτητικών καταλήψεων και τον πανεκπαιδευτικό ξεσηκωμό που εμπόδισε την κατάργηση του άρθρου 16, ματαίωσε την αντιδραστική αναθεώρηση του Συντάγματος και απονομιμοποίησε την αντιεκπαιδευτικό Ν. Πλαίσιο. Και τέλος, με τις μαζικές κινητοποιήσεις ενάντια στις σφαγές του Ισραήλ και τις επεμβάσεις των ΗΠΑ.

Αποκορύφωμα και τομή σε όλη αυτή την αγωνιστική πορεία μέχρι σήμερα ήταν η μεγάλη νεολαιίστικη εξέγερση του περασμένου Δεκέμβρη με αφορμή τη δολοφονία του Αλέξη Γρηγορόπουλου που ήρθε παράλληλα με το ανοιχτό ξέσπασμα της κρίσης του καπιταλισμού, κέρδισε την πλατιά αγωνιστική συμπαράσταση της μεγάλης λαϊκής πλειοψηφίας, συγκλόνισε όχι μόνο την ελληνική κοινωνία αλλά και την Ευρώπη και πολλά ακόμη σημεία του κόσμου.

Δεν ήταν μόνο η αποθράσυνση και η κτηνωδία των δυνάμεων καταστολής που προκάλεσαν την εξέγερση. Η ακραία ενίσχυση της εκμετάλλευσης και της φτώχειας, της ανεργίας και της μερικής απασχόλησης, του κοινωνικού αποκλεισμού και της περιθωριοποίησης, σε νέες γενιές κολασμένων μέσα στα γκέτο των μεγαλουπόλεων, την ίδια ώρα που ο πλούτος συσσωρεύεται στους τραπεζίτες, τους βιομήχανους και τους χρηματιστές. Η αντιλαϊκή πολιτική των δεξιών και κεντροαριστερών σοσιαλφιλελεύθερων κυβερνήσεων τα τελευταία 30 χρόνια. Η βάρβαρη πολιτική λιτότητας, κατάργησης κοινωνικών δικαιωμάτων, ιδιωτικοποίησης και ξεπουλήματος των πάντων, διάλυσης της δημόσιας υγείας, παιδείας, κοινωνικής ασφάλισης. Η υποταγή της εκπαίδευσης στην αγορά, η εντατικοποίηση και πειθάρχηση της νεολαίας και οι ταξικοί φραγμοί για μια ζωή χωρίς μέλλον. Και μαζί με αυτά η κατάρρευση των καπιταλιστικών μύθων, η δίδυμη κρίση του νεοφιλελευθερισμού και της σοσιαλδημοκρατίας, η μπόχα των σκανδάλων, τα φαινόμενα κρίσης και η ανυποληψία του πολιτικού συστήματος: **ΝΑ ΟΙ ΒΑΘΥΤΕΡΕΣ ΑΙΤΙΕΣ ΠΟΥ ΠΥΡΟΔΟΤΗΣΑΝ ΤΟ ΡΩΜΑΛΕΟ ΚΙΝΗΜΑ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗΣ ΚΑΙ ΟΡΓΗΣ ΜΕ ΤΑ ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΑ ΠΟΥ ΠΗΡΕ.**

2. Το κίνημα του Δεκέμβρη με το δυναμισμό του άνοιξε νέους δρόμους για το λαϊκό κίνημα. Με την πρωτοφανή μαζικότητα και επιμονή του, με την άμεση και έμπρακτη αμφισβήτηση των θεσμών του κράτους, της εξουσίας και του πλούτου, με τη διάρκεια και τον παλμό του, με την άρνησή του να μείνει στα όρια της «νομιμότητας», του καθωσπρεπισμού και τελικά της υποταγής στους θεσμούς, δείχνει το δρόμο. Συμπύκνωσε την απαίτηση για τη συνολική ανατροπή πολιτικής. Τέτοια κινήματα χρειαζόμαστε: που να εκφράζουν τον πλούτο των κοινωνικών αναγκών και διεκδικήσεων και να έρχονται σε σύγκρουση με τις βασικές επιλογές του συστήματος, τους νόμους του κέρδους και της αγοράς.

Η επαναστατική και η αντικαπιταλιστική αριστερά έδωσε από την πρώτη στιγμή την μάχη για να αναπτυχθεί αυτό το μεγάλο ρεύμα προβάλλοντας τον προσανατολισμό «να πέσει η κυβέρνηση των δολοφόνων και η πολιτική της» και στηρίζοντας χωρίς όρους την νεολαιίστικη εξέγερση. Με τις μαζικές διαδηλώσεις από το πρώτο βράδυ του φόνου, τα καλέσματα για συνέχιση των μαζικών διαδηλώσεων, με τη στήριξη των φοιτητικών καταλήψεων, με την επιλογή της να μην επιτρέψει στη συνδικαλιστική γραφειοκρατία της ΓΣΕΕ να ματαιώσει την πορεία της Πανεργατικής της 10 του Δεκέμβρη.

Γίνεται έτσι φανερό ότι έχουμε μπει σε ένα μεγάλο κύκλο αγώνων με μεγάλη αποφασιστικότητα, μαχητικότητα και διάθεση σύγκρουσης με την κυρίαρχη πολιτική. Καθόλου τυχαίο δεν είναι ότι ζούμε αυτές τις μέρες το μεγάλο ξεσηκωμό των αγροτών που ξεγεύονται απέναντι στην εξαθλίωση στην οποία τους οδηγεί η πολιτική της κυβέρνησης και η Κοινή Αγροτική Πολιτική της Ε.Ε.

3. Την ίδια στιγμή η παγκόσμια καπιταλιστική οικονομική κρίση δείχνει πόσο βαθιά ανορθολογικό και καταστροφικό είναι το σύστημα της εκμετάλλευσης. Δεν αφορά μόνο τη χρηματοπιστωτική σφαίρα αλλά τον πυρήνα της καπιταλιστικής παραγωγής. Δεν είναι το αποτέλεσμα κάποιων «δυσλειτουργιών» ή της «απουσίας μηχανισμών ελέγχου», αλλά αποτυπώνει τις βαθύτερες ανυπέρβλητες αντιφάσεις του καπιταλιστικού συστήματος. Πρόκειται για μια κρίση υπερσυσσώρευσης. Παρά τις σημαντικές καπιταλιστικές αναδιαρθρώσεις αποδεικνύεται ότι οι κρίσεις παραμένουν αναπότρεπτες στα πλαίσια του καπιταλισμού. Διαψεύδει τους νεοφιλελεύθερους μύθους για την αγορά ως το καλύτερο μηχανισμό κοινωνικής ρύθμισης, αφού αυτοί ήταν που οδήγησαν στο βάθεμα της εκμετάλλευσης, την ελαστικοποίηση της εργασίας, τις ιδιωτικοποιήσεις, την απελευθέρωση των αγορών και την ένταση των κοινωνικών ανισοτήτων.

Οι κυρίαρχες δυνάμεις προσπαθούν σήμερα να φορτώσουν τα βάρη της κρίσης στις πλάτες των εργαζομένων. Οι κυβερνήσεις του κεφαλαίου μεταφέρουν τεράστιες ποσότητες κοινωνικού πλούτου προς τις τράπεζες και τις επιχειρήσεις και προετοιμάζουν ακόμη πιο αντιλαϊκές πολιτικές: μαζικές απολύσεις, αύξηση της ανεργίας, λιτότητα, εργασία-λάστιχο, ακόμη περισσότερες ιδιωτικοποιήσεις, αυταρχισμό, αξιοποίηση της ανασφάλειας ως μηχανισμού πειθάρχησης, αντιμεταναστευτική υστερία.

Η νέα κυβέρνηση Ομπάμα προσπαθεί να διασώσει τον αμερικάνικο καπιταλισμό χαρίζοντας αστρονομικά ποσά στις χρηματοπιστωτικές και βιομηχανικές πολυεθνικές, τους δημιουργούς και πρωταγωνιστές της παγκόσμια κρίσης, την ίδια στιγμή που προσπαθεί να εξωραΐσει την χρεοκοπημένη αμερικάνικη εξωτερική πολιτική με πιο ευέλικτους διπλωματικούς χειρισμούς χωρίς να παραιτείται από την πολιτική των ιμπεριαλιστικών επεμβάσεων για τη διασφάλιση της ηγεμονίας των ΗΠΑ

Η Ευρωπαϊκή Ένωση πρωτοστατεί και αυτή στην αντιλαϊκή επίθεση. Άλλωστε, με τη συνθήκη του Μάαστριχτ, την ΟΝΕ, το ευρώ, τη «Στρατηγική της Λισαβόνας», τους κάθε λογής τρομονόμους, το Ευρωσύνταγμα αρχικά και την Ευρωσυνθήκη τώρα, προσπαθεί να ξεπερδεύει οριστικά με ό,τι απέμεινε από το «κοινωνικό κράτος» και τις κατακτήσεις του εργατικού κινήματος, να ολοκληρώσει το ξεκλήρισμα της φτωχομεσαίας αγροτιάς, να βαθύνει τον ιμπεριαλιστικό της χαρακτήρα. Η ΕΕ δεν είναι σίτι των λαών, αλλά σφαγείο των πολυεθνικών, είναι όργανο της επίθεσης απέναντι στα δικαιώματα των εργαζομένων και της νεολαίας. Είναι στήριγμα των ιμπεριαλιστικών επεμβάσεων του ΝΑΤΟ και των ΗΠΑ. Για αυτό απαιτείται σύγκρουση με την ΕΕ, αγώνας για την ανατροπή της πολιτικής της, άμεση κατάργηση του Συμφώνου Σταθερότητας, πάλη για την αποδέσμευση και διάλυση της ΕΕ σε αντικαπιταλιστική κατεύθυνση και από τη σκοπιά του διεθνισμού και όχι της εθνικιστικής περιχαράκωσης και της «αυτοδύναμης καπιταλιστικής ανάπτυξης».

Όμως, καθόλου δεδομένο δεν είναι ότι θα ξεπεράσουν σχετικά σύντομα την βαθιά κρίση, ειδικά από τη στιγμή που είναι ολοφάνερο ότι έχουμε μπει σε μια περίοδο πραγματικών κοινωνικών εκρήξεων. Από τους δρόμους της Αθήνας μέχρι τη Βαλτική οι δρόμοι γεμίζουν από την οργή των εργαζομένων και της νεολαίας.

Απέναντι στην καπιταλιστική κρίση, το εργατικό και το λαϊκό κίνημα δεν μπορούν να κάνουν προτάσεις διάσωσης του συστήματος. Ούτε να διεκδικούν έναν «καλύτερο» καπιταλισμό, με «χρηστή» διαχείριση. Πρέπει να παλέψουν για την ανατροπή των αντιλαϊκών και ταξικών πολιτικών και να θέσουν το θέμα της ανατροπής του συστήματος της εκμετάλλευσης.

4. Η βαρβαρότητα και η επιθετικότητα του σύγχρονου ιμπεριαλισμού καταγράφηκε το προηγούμενο διάστημα, όπως όμως και οι αντιστάσεις των λαών. Με την ανοιχτή στήριξη των ΗΠΑ και της Ε.Ε. το Ισραήλ ματοκύλισε ανελέητα τη Γάζα, όμως δεν κατάφερε να τσακίσει την αντίσταση του Παλαιστινιακού λαού. Την ίδια στιγμή στο έδαφος της έντασης του ενδοϊμπεριαλιστικού ανταγωνισμού, όπως φάνηκε και από τα γεγονότα της Γεωργίας, οι ιμπεριαλιστικές δυνάμεις, με επικεφαλής τις ΗΠΑ μεθοδεύουν νέες επιθετικές ενέργειες, παρά τις αποτυχίες και τις ήττες που συνάντησαν οι εκστρατείες στο Αφγανιστάν και το Ιράκ. Η επιθετικότητα απέναντι στο Ιράν, τα σχέδια για την αντιπυραυλική ασπίδα, η στήριξη προς το κράτος του Ισραήλ, μπορούν να οδηγήσουν σε νέες πολεμικές περιπέτειες.

Βαθαίνει, όμως, και η συμμετοχή της Ελλάδας στους ιμπεριαλιστικούς σχεδιασμούς. Την ίδια ώρα που οι ιμπεριαλιστές συνεχίζουν την κατοχή του Ιράκ, που οι ΗΠΑ ετοιμάζουν νέα επίθεση στο Ιράν, που το ΝΑΤΟ βάζει φωτιά στον Καύκασο, που επεκτείνεται η δραστηριότητα του ΝΑΤΟ στην Πολωνία και την Ουκρανία, που υποδουλίζονται οι εθνικισμοί στα Βαλκάνια, οξύνονται οι ελληνοτουρκικοί ανταγωνισμοί στο Αιγαίο και προωθούνται λογικές προτεκτοράτων, που δολοφονούνται άμαχοι στη Γάζα, η Ελληνική κυβέρνηση προσυπογράφει τις επεμβάσεις, επιμένει να στέλνει φαντάρους έξω από τα σύνορα, επιτρέπει να λειτουργούν οι βάσεις στη Σούδα και στο Άκτιο ως ορμητήρια φονιάδων, αφήνει ανεξέλεγκτες τις μυστικές υπηρεσίες των ΗΠΑ και της Μ. Βρετανίας να προχωρούν σε μαζικές υποκλοπές και απαγωγές υπόπτων, αναβαθμίζει τη συνεργασία με το Ισραήλ, μετατρέπει τον Αστακό σε διαμετακομιστικό κέντρο του Αμερικανικού Στρατού. Ενώ αυξάνονται οι περικοπές σε Παιδεία, Υγεία και Ασφάλιση, δισεκατομμύρια ξοδεύονται για πολεμικούς εξοπλισμούς.

Γι' αυτό και περισσότερο παρά ποτέ είναι αναγκαίο ένα αντιπολεμικό, αντιιμπεριαλιστικό, διεθνιστικό κίνημα που αποφεύγοντας τη λογική των «ίσων αποστάσεων» να σταθεί απερίφραστα στο πλευρό των λαών και των κινήματων που αντιστέκονται. Που θα στρέφεται ενάντια στις ΗΠΑ, και τον ιμπεριαλιστικό ρόλο της ΕΕ. Που θα παλεύει ενάντια στην δική μας κυβέρνηση και τη δική μας αστική τάξη και τις επιλογές της, τη στάση της ΝΔ και του ΠΑΣΟΚ. Που θα συνδέει τον πόλεμο με τον καπιταλισμό και τις αντιθέσεις του επιδιώκοντας (και) το αντιπολεμικό κίνημα να γίνεται στοιχείο της συνολικής αντικαπιταλιστικής και αντιιμπεριαλιστικής πάλης.

5. Ο ελληνικός καπιταλισμός μέσα στην κρίση αναδεικνύει τις ιδιαίτερες αδυναμίες του (ύφεση, δημοσιονομική κατάρρευση, υπερχρέωση). Οι αντιφάσεις του ελληνικού καπιταλισμού δεν εκδηλώνονται μόνο με νέα επίθεση στην εργατική τάξη, αλλά και με βίαιη υποβάθμιση της θέσης και των άλλων λαϊκών στρωμάτων. Η εξέγερση των αγροτών είναι το πιο χαρακτηριστικό δείγμα αυτής της κατάστασης. Μπλεγμένος σε ένα σύνολο τέτοιων αντιθέσεων, με σοβούσα την κρίση εκπροσώπησης του πολιτικού συστήματος, ο ελληνικός καπιταλισμός και τα διάφορα κέντρα του αναζητούν πολιτικές λύσεις με τις οποίες συγκρούεται και θα συγκρουστεί το κίνημα, είτε πρόκειται για το «μεγάλο συνασπισμό» ΝΔ – ΠΑΣΟΚ είτε για κεντροαριστερή συνεργασία ΠΑΣΟΚ - ΣΥΡΙΖΑ. Γιατί πρέπει να είναι σαφές ότι όλες οι λύσεις αναδιάρθρωσης του πολιτικού συστήματος είναι σε αντιλαϊκή κατεύθυνση. Και για αυτό θα τις αντιπαλέψουμε αποφασιστικά.

6. Στο εσωτερικό η κυβέρνηση της ΝΔ, η κυβέρνηση των δολοφόνων προσπαθεί να φορτώσει τα βάρη της κρίσης στις πλάτες των λαϊκών στρωμάτων: παρατεταμένη λιτότητα, αμφισβήτηση των συλλογικών συμβάσεων, ακρίβεια, ξεπούλημα των δημόσιων επιχειρήσεων όπως η Ολυμπιακή, αντιδραστική αναθεώρηση του ασφαλιστικού που αυξάνει τα όρια και μειώνει τις συντάξεις, διάλυση του ΕΣΥ, προσπάθεια για θεσμοθέτηση ιδιωτικών ΑΕΙ, γενικευμένος αυταρχισμός και καταστολή. Από κοντά και η οσμή σκανδάλων και σαπίλας με τις καταγγελίες να διαδέχονται η μία την άλλη. Η δολοφονική επίθεση ενάντια στην Κωνσταντίνα Κούνεβα έδειξε το πραγματικό πρόσωπο της σύγχρονης εργοδοτικής τρομοκρατίας.

Οι αλλαγές Υπουργών στον πρόσφατο ανασχηματισμό δεν σήμαιναν και αλλαγή πολιτικής. Γι' αυτό και λέμε ότι δεν χρειάζεται καμιά ανοχή απέναντι της. Δεν περιμένουμε τις εκλογές και την ελεγχόμενη κυβερνητική εναλλαγή. Παλεύουμε εδώ και τώρα για την ανατροπή της κυβέρνησης της ΝΔ και της πολιτικής της. Θέλουμε να πέσει από τα κάτω και από τα Αριστερά!

Ίδια πολιτική ακολουθεί και το ΠΑΣΟΚ. Αποτελεί αναπόσπαστο κομμάτι του πολιτικού συστήματος με στενές σχέσεις με τις δυνάμεις του κεφαλαίου και του ιμπεριαλισμού. Όταν ήταν κυβέρνηση έπαιξε μεγάλο ρόλο στην προώθηση των καπιταλιστικών

αναδιάρθρωσεων που σήμερα υλοποιεί η ΝΔ. Δικό του έργο είναι η ένταξη της Ελλάδας στην ΟΝΕ και το ευρώ. Οι εκπρόσωποί του δεν διστάζουν να μιλάνε για την ανάγκη ιδιωτικοποιήσεων και υπέρ της κατάργησης του άρθρου 16 του Συντάγματος. Στο συνδικαλιστικό κίνημα η ΠΑΣΚΕ σε αгаστή συνεργασία με τη ΔΑΚΕ μεθοδεύει πολιτικές εργασιακής ειρήνης και αντιπαλεύει το ξεδίπλωμα μαχητικών αγώνων διαρκείας. Μέσα στο κίνημα έκανε «διαδηλώσεις» με κεριά, ενώ φλέγονταν οι δρόμοι από την οργή της νεολαίας, και μιλούσε για «ανοιχτά σχολεία». Κάνει μεγάλο λάθος ο ΣΥΝ/ΣΥΡΙΖΑ όταν με την δήθεν ενωτική τακτική του απευθύνεται στην ηγεσία του ΠΑΣΟΚ δίνοντας του άλλοθι για την πολιτική του, και εξωραίζοντας το σαν δύναμη της 'δημοκρατικής αντιπολίτευσης'.

Τέλος ο ΛΑΟΣ που προσπαθεί να εμφανίσει με νέο λαϊκιστικό κοστούμι τον ακροδεξιό ρατσισμό, εθνικισμό και αντικομουνισμό του, ενώ καταγγέλλει πλευρές της κυβερνητικής πολιτικής, συχνά συμπεριφέρεται ως «πολιτικός μπράβος» της κυβέρνησης επιδιώκοντας να γίνει το ακροδεξιό δεκανίκι της.

7. Ταυτόχρονα και μέσα σε αυτό το κίνημα φάνηκε που μπορεί να οδηγήσει η λογική και η πρακτική του υποταγμένου συνδικαλισμού που σήμερα κυριαρχεί στη ΓΣΕΕ και την ΑΔΕΔΥ. Η συνδικαλιστική γραφειοκρατία δεν είναι αρωγός αλλά αντίπαλος των αγώνων. Η απουσία από τις κινητοποιήσεις της νεολαίας την ώρα που αυτή δεχόταν τις επιθέσεις των δυνάμεων καταστολής, η αναστολή της διαδήλωσης στην πανεργατική στις 10/12/2008, η αποκήρυξη της διαδήλωσης των πρωτοβάθμιων σωματείων για την Κωνσταντίνα Κούνεβα, είναι μερικά δείγματα αυτού του κατήφορου το τελευταίο διάστημα που ήρθε να συμπληρώσει τις συλλογικές συμβάσεις εργασιακής ειρήνης με το ΣΕΒ και τις προτάσεις στήριξης των Τραπεζών.

Ελπιδοφόρο μήνυμα, αντίθετα, προσφέρουν οι εμπειρίες από σημαντικούς αγώνες το τελευταίο διάστημα. Οι μεγάλοι αγώνες στην Παιδεία τα τελευταία χρόνια υπέρ της δημόσιας εκπαίδευσης και της αξιοπρέπειας των εκπαιδευτικών, ο συνεχιζόμενος αγώνας των εργαζομένων στην Υγεία που πέτυχαν αυξήσεις και δέσμευση για μαζικές προσλήψεις, οι μεγάλες κινητοποιήσεις στα Λιμάνια, την Ολυμπιακή και η ΔΕΗ ενάντια στις ιδιωτικοποιήσεις έδειξαν ότι μπορούν να αναπτυχθούν μαζικοί αγώνες, που να υπερβαίνουν στην πράξη την αδράνεια της γραφειοκρατίας. Ο συντονισμός πολλών δεκάδων πρωτοβάθμιων σωματείων στην αλληλεγγύη στην Κωνσταντίνα Κούνεβα και στην πάλη κατά του δουλεμπορίου δείχνει ότι μπορεί σήμερα μπορεί να υπάρχει πραγματική αγωνιστική ταξική ενότητα των ίδιων των εργαζομένων και μαχητική πάλη ενάντια στον πυρήνα των πολιτικών του κεφαλαίου και της Ε.Ε. Οι μαζικές διαδικασίες μέσα στους χώρους δουλειάς, οι συνελεύσεις, οι συντονιστικές επιτροπές, ο οριζόντιος συντονισμός των ίδιων των σωματείων αυτός είναι ο δρόμος για την ταξική ανασυγκρότηση του εργατικού κινήματος, για αγώνες οργανωμένους από τα κάτω και για συνδικάτα στα χέρια των εργαζομένων, για να κατακτήσουμε νίκες.

Άλλωστε, σε όλες τις μεγάλες κοινωνικές κινητοποιήσεις το τελευταίο διάστημα, από τις φοιτητικές καταλήψεις που στηρίζονταν στις γενικές συνελεύσεις των φοιτητικών συλλόγων μέχρι τις συνελεύσεις στα αγροτικά μπλόκα, έχει γίνει σαφές ότι χωρίς μορφές άμεσης δημοκρατίας και έλεγχο από τη βάση κάθε χώρου αποτελεσματική πάλη δεν διεξάγεται.

8. Σήμερα, οι συσσωρευμένες εμπειρίες από τις αντιστάσεις στις καπιταλιστικές αναδιarrθρώσεις, τη λιτότητα, την εργασιακή ανασφάλεια, την αβεβαιότητα της «γενιάς των 700 ευρώ» έχουν κάνει μεγάλα κομμάτια εργαζομένων και νέων να μην αποδέχονται την κυρίαρχη ρητορεία, να αποδοκιμάζουν τα κόμματα του δικομματισμού, να στρέφονται προς τα αριστερά. Οι εμπειρίες ενός ολόκληρου κόσμου και η ριζοσπαστικοποίηση έχουν κάνει βήματα μπροστά μετά τις μεγάλες κινητοποιήσεις του κινήματος κατά της καπιταλιστικής παγκοσμιοποίησης στο Σιάτλ και την Γένοβα, μετά το ξέσπασμα του αντιπολεμικού κινήματος το 2003 μετά τις μεγάλες κοινωνικές συγκρούσεις των τελευταίων ετών, όπως φάνηκε και από το δυναμισμό και τη μαχητικότητα της εξέγερσης του Δεκέμβρη. Σημαντικά τμήματα των εργαζομένων και της νεολαίας αντιστέκονται και αναζητούν λύσεις ενάντια στις πολιτικές της εκμετάλλευσης, του πολέμου, του ρατσισμού.

Σε αυτή την αναζήτηση δεν μπορούν σήμερα να δώσουν καμιά διέξοδο ούτε οι δυνάμεις της ρεφορμιστικής αριστεράς:

Ο ΣΥΡΙΖΑ και η πολύ μεγάλη ταλάντευση του στην ανάπτυξη, πολιτικοποίηση και γενίκευση της λαϊκής πάλης. Μιλούσε υπέρ του κινήματος αλλά δέχτηκε να ματαιωθεί η απεργιακή συγκέντρωση στις 10/12/2008. Αντί για τη ριζική ανατροπή της κυρίαρχης πολιτικής προπαγάνδιζε την ανάγκη 'δημοκρατικής διεξόδου' από την κρίση, μέσω εκλογών και με στόχο μια δημοκρατική κυβέρνηση. Θέλει να ενισχύσει την επιρροή του μέσα στον κόσμο των κινημάτων, για να τον αξιοποιήσει εκλογικά και να τον εγκλωβίσει στην αυταπάτη, ότι σήμερα μπορεί να υπάρχει μια αριστερή ή κεντροαριστερή «αντινεοφιλελεύθερη» κυβερνητική διαχείριση. Τέτοιες λογικές στην Ιταλία, οδήγησαν την Αριστερά στα αζήτητα αφού πρώτα την εξουτέλισαν σε συνεργασίες με τους σοσιαλδημοκράτες. Η λογική του «αντινεοφιλελεύθερου μετώπου» και του νέου «κοινωνικού συμβολαίου» τον οδηγεί στη λογική των «εποικοδομητικών» προτάσεων για μια πιο φιλολαϊκή και «εύρυθμη» διαχείριση του καπιταλισμού ή για μια Ε.Ε. με ανθρώπινο πρόσωπο. Οι παρατάξεις του στο συνδικαλισμό, την Τοπική Αυτοδιοίκηση και άλλους κοινωνικούς χώρους έχουν συνδιαχειριστική και συχνά συντηρητική τακτική. Στο εργατικό κίνημα συντάσσεται με τη συνδικαλιστική γραφειοκρατία και τον υποταγμένο συνδικαλισμό. Η παρουσία οργανώσεων της ριζοσπαστικής αριστεράς στο ΣΥΡΙΖΑ αντί να φέρει στροφή προς τα Αριστερά τις οδηγεί να προσυπογράφουν δεξιές θέσεις.

Το ΚΚΕ με τα συντηρητικά και σχεδόν καθεστωτικά αντανάκλαστα, που έδειξε μέσα στο κίνημα του Δεκέμβρη. Όχι μόνο δεν συμπορεύτηκε αλλά και ανέπτυξε μια υπονομευτική και εχθρική στάση απέναντι στους αγώνες των μαθητών και των φοιτητών. Κατήγγειλε συλλήβδην τους νέους ως «προβοκάτορες» και «κουκουλοφούρους». Αντί να προωθήσει την τόσο αναγκαία ενότητα στην δράση του αριστερού κόσμου, θεωρεί πρώτο εχθρό του την αντικαπιταλιστική αριστερά. Με τη στάση του αντικειμενικά εξυπηρετεί την κυβέρνηση και την πολιτική της. Είναι αυτό αποτέλεσμα του ιστορικού του φόβου απέναντι στα κινήματα, την πραγματική πάλη των εργαζομένων και της νεολαίας, του χαρακτήρα του σαν κόμμα του κοινοβουλευτικού δρόμου, και της αλλαγής των κοινοβουλευτικών συσχετισμών. Ταυτόχρονα ηγεμονεύεται από μικροαστικές αντιλήψεις και

επιμένει στη λογική του «αντιμονοπωλιακού μετώπου» με μερίδες μικροκαπιταλιστών, ενώ η λογική της «αλλαγής των συσχετισμών» τελικά αναπαράγει την πρακτική της κοινοβουλευτικής ανάθεσης. Πίσω από την αντικαπιταλιστική και αντιιμπεριαλιστική ρητορεία ρητά ορίζει ως πρότυπο κοινωνικό τα αυταρχικά και καταπιεστικά καθεστώτα του «υπαρκτού σοσιαλισμού». Στο εργατικό κίνημα επιμένει στον αδιέξοδο δρόμο του απομονωτισμού και της ηττοπάθειας και στην πράξη δεν υπήρξε πιο μαχητικό από την ΓΣΕΕ και την ΑΔΕΔΥ. Ο στείρος «αντικαπιταλιστικός» βερμπαλισμός του προσπαθεί να κρύψει την απροθυμία μάχιμης παρέμβασης σε καθημερινά μέτωπα και κοινής δράσης με άλλα αγωνιστικά ρεύματα.

Ούτε δίνει προοπτική ο χώρος των αναρχικών ομάδων γιατί υποτιμά τη μαζική, οργανωμένη και συλλογική πάλη, την προσπάθεια για την οικοδόμηση κινήματων με βάθος και διάρκεια, τη διατύπωση συγκεκριμένων πολιτικών διεκδικήσεων και στόχων.

9. Η πραγματική διέξοδος βρίσκεται μέσα από την πάλη των εργαζομένων, της νεολαίας, των αγροτών για την ανατροπή της επίθεσης του κεφαλαίου και της προσπάθειας καπιταλιστικής εξόδου από την κρίση, της κυβέρνησης της ΝΔ αλλά και συνολικά της πολιτικής που σήμερα προωθούν η ΝΔ, το ΠΑΣΟΚ και η ΕΕ. Περισσότερο παρά ποτέ είναι αναγκαία η ρήξη με τον πυρήνα της αστικής πολιτικής, τους «νόμους της αγοράς», τα «προγράμματα σταθερότητας» των διεθνών οικονομικών οργανισμών (ΔΝΤ, ΠΟΕ, ΟΟΣΑ) και της Ευρωπαϊκής Ένωσης, στην προοπτική της συνολικής αμφισβήτησης και τελικά της επαναστατικής ανατροπής του καπιταλισμού. Σήμερα καμιά εκδοχή διαχείρισης του σημερινού καπιταλιστικού κράτους δεν μπορεί να πάρει φιλολαϊκά χαρακτηριστικά και όσοι διαλέξουν τέτοιο δρόμο, θα αφομοιωθούν. Μόνο με ένα ισχυρό και πολιτικοποιημένο κοινωνικό κίνημα, μόνο μια ισχυρή αντιπολίτευση των «κάτω», μπορεί να φέρει αποτελέσματα. Και σε αυτή την κατεύθυνση εμείς επιδιώκουμε την ενότητα στη δράση μέσα στο μαζικό κίνημα με τις άλλες δυνάμεις της αριστεράς, για ενωτικούς, ακηδεμόνευτους, μαχητικούς αγώνες.

Σήμερα, που μαίνεται η καπιταλιστική κρίση, ο κίνδυνος μιας επιστροφής στη βαρβαρότητα είναι πιο μεγάλος παρά ποτέ. Ούτε ο εγκλωβισμός στις κυβερνητικές εναλλαγές (ή τη συγκυβέρνηση) ΝΔ-ΠΑΣΟΚ, ούτε τα κόμματα της επίσημης αριστεράς μπορούν να δώσουν διέξοδο στην αγωνία ενός ολόκληρου κόσμου που ξεσηκώνεται. Οι εργαζόμενοι και η νεολαία, τα μαζικά κινήματα, οι δυνάμεις μιας νέας σοσιαλιστικής και κομμουνιστικής προοπτικής, πρέπει να βάλουν τη δική τους σφραγίδα στις εξελίξεις. Περισσότερο παρά ποτέ χρειαζόμαστε μια δυνατή και ενωτική αριστερά, μια αριστερά αντικαπιταλιστική, που θα διατηρεί την πολιτική και οργανωτική της αυτοτέλεια, δεν δορυφοροποιείται γύρω απ' τον ρεφορμισμό, αλλά θα συμβάλλει και σε μια νέα ταξική και αγωνιστική ενότητα όλων των εργαζόμενων

Μια αριστερά αποφασισμένη να αμφισβητήσει το σύνολο της κυρίαρχης πολιτικής, μια αριστερά που στηρίζει τους αγώνες και θέλει η κυβέρνηση των δολοφόνων να ανατραπεί από τη λαϊκή οργή και διεκδίκηση.

Μια αριστερά που διαλέγει το δρόμο της ρήξης με το σύγχρονο ιμπεριαλισμό σε όλες τις μορφές του, που επιμένει ότι η ΕΕ δεν είναι το σπίτι των λαών, αλλά το σφαγείο των πολυεθνικών, που είναι στο πλευρό των κινήματων που αντιστέκονται στην ιμπεριαλιστική βαρβαρότητα.

Μια αριστερά που επιμένει στην αντικαπιταλιστική προοπτική. Που πιστεύει ότι η σοσιαλιστική επανάσταση και ο κομμουνισμός δεν ανήκουν στο μουσείο, αλλά είναι πραγματικές ιστορικές δυνατότητες και αναγκαιότητες. Μια αριστερά που παλεύει για μια άλλη κοινωνία, χωρίς εκμετάλλευση και καταπίεση, όπου η εξουσία θα είναι στα χέρια των εργαζομένων, όπου οι κοινωνικές ανάγκες θα αντικαταστήσουν το κέρδος, η ισότιμη συνεργασία των λαών τους σημερινούς πολεμικούς ιμπεριαλιστικούς ανταγωνισμούς και τις καπιταλιστικές ολοκληρώσεις, ο σεβασμός στη φύση, την οικολογική καταστροφή. Γιατί δεν μπορεί ούτε η εγκατάλειψη κάθε προοπτικής άλλης κοινωνίας από τους ΣΥΝ/ΣΥΡΙΖΑ, ούτε η υποστήριξη των αντιλαϊκών καθεστώτων του 'υπαρκτού σοσιαλισμού' από το ΚΚΕ να δώσει απάντηση στις ριζοσπαστικές αναζητήσεις της εποχής μας.

ΑΓΩΝΙΖΟΜΑΣΤΕ

Για να πληρώσει το κεφάλαιο την κρίση που δημιούργησε.

Για να ανατραπεί η πολιτική της λιτότητας, της ακρίβειας και της ελαστικής εργασίας

Μόνιμη και σταθερή δουλειά για όλους και σταθερό 5ημερο-7ωρο-35ωρο

Δημόσια ασφάλιση για όλους, με μείωση των ορίων συνταξιοδότησης, με αυξήσεις των συντάξεων, έξω από το χρηματιστηριακό τζόγο, για επιστροφή όλων των κλεμμένων στα ασφαλιστικά δάνεια.

Κατάργηση του θεσμού των ενοικιαζόμενων εργαζομένων, της άνισης μεταχείρισης των ξένων εργατών και όλων των μορφών του σύγχρονου δουλεμπορίου.

Απαγόρευση των απολύσεων.

1400 ευρώ κατώτατο μισθό.

Καμιά μείωση των κοινωνικών δαπανών για να πληρωθεί το ληστρικό "δημόσιο χρέος"

Για να σταματήσει ο ληστρικός ρόλος των τραπεζών

Καμιά ενίσχυση στις τράπεζες – να αυξηθούν οι δαπάνες για υγεία, παιδεία, ασφάλιση.

Δημόσιο τραπεζικό σύστημα με εργατικό έλεγχο και χωρίς αποζημίωση, ενάντια στον αντιλαϊκό ρόλο ιδιωτικών και 'κρατικών' τραπεζών

Πάγωμα των επιτοκίων και των χρεών για στεγαστικά δάνεια. Να απαγορευτούν οι πλειστηριασμοί κατοικιών.

Να αυξηθεί η φορολογία των τραπεζιτών και των επιχειρηματιών που θησαύρισαν σε βάρος των λαϊκών στρωμάτων.

Για να μπει φραγμός στις ιδιωτικοποιήσεις

Όχι στην ιδιωτικοποίηση της Ολυμπιακής και του ΟΣΕ. Να σταματήσει τώρα το ξεπούλημα των λιμανιών.
Όλες οι επιχειρήσεις κοινής ωφέλειας (συγκοινωνίες, ενέργεια, επικοινωνίες, φάρμακο, υγεία κλπ) να είναι αποκλειστικά δημόσιες και με εργατικό έλεγχο.
Να γίνονται δημόσιες με εργατικό-λαϊκό έλεγχο, χωρίς αποζημίωση οι επιχειρήσεις που κλείνουν ή μετεγκαθίστανται.

Ενάντια στον πόλεμο, τον ιμπεριαλισμό και τον εθνικισμό

Να σταματήσει τώρα η κατοχή του Ιράκ – Να αποχωρήσουν όλα τα ιμπεριαλιστικά στρατεύματα – Όχι στα σχέδια για πόλεμο στο Ιράν – Τερματισμός της παρουσίας ξένων στρατευμάτων στο Αφγανιστάν.
Λευτεριά στην Παλαιστίνη – Νίκη στην Ιντιφάντα! – Διακοπή τώρα όλων των σχέσεων με το Ισραήλ.
Όχι στην ευθυγράμμιση των ελληνικών αστικών κυβερνήσεων με τις ιμπεριαλιστικές επιδιώξεις ΗΠΑ – NATO και ΕΕ.
Να κλείσουν τώρα όλες οι βάσεις των ΗΠΑ στην Ελλάδα – Να αποχωρήσει η Ελλάδα από το NATO.
Να φύγουν όλες οι βάσεις των ΗΠΑ από τα Βαλκάνια – Να φύγει το NATO από τα Βαλκάνια.
Συντονισμός με το παγκόσμιο αντιπολεμικό κίνημα στον αγώνα για να διαλυθεί το NATO. 60 χρόνια NATO είναι αρκετά!
Σεβασμός στα δικαιώματα για όλους τους λαούς και τις μειονότητες. Όχι στις ιμπεριαλιστικές αλλαγές συνόρων, όχι στα προτεκτοράτα.
Να καταργηθούν τώρα τα δυσβάσταχτα εξοπλιστικά προγράμματα.
Κανένας Έλληνας φαντάρος σε δυνάμεις κατοχής – Να γυρίσουν τώρα όλες οι στρατιωτικές μονάδες που βρίσκονται εκτός συνόρων – Όχι στράτευση στα 18 – Όχι στράτευση για τις γυναίκες.
Κύπρος Ενιαία – Κυρίαρχη – ανεξάρτητη ενάντια σε διχοτομικά σχέδια τύπου Ανάν, χωρίς ξένους στρατούς, εγγυητές και βάσεις, με τους κοινούς αγώνες και τη φιλία των λαών της, ελληνοκύπριων και τουρκοκύπριων.
Αλληλεγγύη σε όλους τους αγωνιζόμενους λαούς και κινήματα

Για απειθαρχία στους «Ευρωμονοδρόμους» και την αντικαπιταλιστική ρήξη αποδέσμευση από την ΕΕ

Όχι στην ΟΝΕ.
Να καταργηθεί τώρα το «Σύμφωνο σταθερότητας».
Όχι στην Ευρωσυνθήκη και σε κάθε εκδοχή Ευρωσυντάγματος.
Να μην εφαρμοστεί η οδηγία Μπολκενστάιν και συνολικά η πολιτική της ελασασφάλειας.
Αγώνας για την αποδέσμευση από την ΕΕ σε αντικαπιταλιστική και διεθνιστική κατεύθυνση και για τη διάλυση της Ε.Ε.

Για να ανατραπεί η αντιεκπαιδευτική πολιτική της κυβέρνησης και της Ε.Ε.

Δημόσια και δωρεάν εκπαίδευση σε όλες τις βαθμίδες.
Ενιαίο 12χρονο σχολείο χωρίς διαχωρισμούς σε γενική και επαγγελματική εκπαίδευση. Πάλη ενάντια στο σχολείο της αγοράς, και των ταξικών φραγμών. Κατάργηση της βάσης του 10.
Πάλη για την κατάργηση του αντιδραστικού Νόμου-Πλαισίου. Όχι στην πρόσδεση της εκπαίδευσης στις ανάγκες των επιχειρήσεων, όχι στην εντατικοποίηση και την πειθάρχηση. Απεμπλοκή από τις διαδικασίες της Μπολόνια και του Ενιαίου Ευρωπαϊκού Χώρου Ανώτατης Εκπαίδευσης.
Όχι στα ιδιωτικά ΑΕΙ, όχι στην οδηγία για τα ΚΕΣ, να κλείσουν όλα τα ΚΕΣ και τα «παραρτήματα».
Όχι στην υπαγωγή της έρευνας στις ανάγκες των επιχειρήσεων και του κεφαλαίου.

Ενάντια στα συμφέροντα του εμπορικού κεφαλαίου, των καρτέλ και των εταιρειών τροφίμων, για να μην περάσει η αγροτική πολιτική της ΕΕ και το ξεκλήρισμα της φτώχειας και μεσαίας αγροτιάς

Να μην εφαρμοστεί η νέα ΚΑΠ.
Να μπει φραγμός στα μεταλλαγμένα.
Να μην μετατραπούν οι συνεταρισμοί σε ΑΕ.
Κατοχύρωση – εγγύηση του εισοδήματος των φτωχών και μεσαίων αγροτών
Όχι στους περιορισμούς και τις υποχρεωτικές καταστροφές καλλιεργειών που επιβάλλει η Ε.Ε.
Σπάσιμο των κυκλωμάτων των εμπορών και των μεσαζόντων
Ενίσχυση των βιολογικών προϊόντων

Για να υπερασπιστούμε τα δημοκρατικά δικαιώματα και τις πολιτικές ελευθερίες

Όχι στους τρομονόμους και τις διακρατικές «αντιτρομοκρατικές» συμφωνίες.
Έξω η αστυνομία από τις διαδηλώσεις. Να αφοπλιστεί η αστυνομία. Να διαλυθούν όλες οι ειδικές αστυνομικές δυνάμεις. Όχι στις κάμερες, το ηλεκτρονικό φακέλωμα και την γενικευμένη επιτήρηση.
Αντίσταση στην αυταρχικοποίηση του δικαστικού μηχανισμού.
Κατάργηση όλων των μορφών απαγόρευσης στην απεργία και του θεσμού της πολιτικής επιστράτευσης.
Διασφάλιση των δικαιωμάτων και της αξιοπρέπειας των κρατουμένων – Λιγότερη φυλακή σήμερα για μια κοινωνία χωρίς φυλακή αούριο.

Για να μπει φραγμός σε όλες τις μορφές διακρίσεων και καταπίεσης. Ενάντια στο ρατσισμό, την ξενοφοβία

Για να μην περάσει το νέο Ευρωπαϊκό σύμφωνο και οι αντιμεταναστευτικές πολιτικές.
Πλήρης κατοχύρωση πολιτικών και κοινωνικών δικαιωμάτων (συμπεριλαμβανομένου του δικαιώματος ψήφου) σε όλους τους μετανάστες που ζουν στη χώρα μας.
Να σταματήσει η ομηρία των μεταναστών.
Όχι στην κατάργηση και τον περιορισμό του πολιτικού ασύλου.
Νομιμοποίηση όλων των μεταναστών.

Όχι στο σεξισμό και σε όλες τις διακρίσεις με βάση το φύλο

Κατοχύρωση πραγματικής ισότητας των φύλων.
Καμιά διάκριση με βάση τον ερωτικό προσανατολισμό.
Κάτω τα χέρια από τις γυναίκες – όχι στην κατάργηση των συνταξιοδοτικών και άλλων ρυθμίσεων υπέρ των γυναικών.

Για την προστασία του περιβάλλοντος και των ελεύθερων χώρων

Προστασία του περιβάλλοντος και ποιότητα ζωής για όλους.
Όχι στα σχέδια για πυρηνική ενέργεια. Όχι στη χρήση λιθάνθρακα.
Υπεράσπιση - διεύρυνση των ελεύθερων χώρων, του πρασίνου και των δασικών εκτάσεων. Όχι στα νέα χωροταξικά σχέδια.
Όχι στις αλλαγές χρήσης γης προς όφελος των επιχειρηματικών σχεδιασμών.

10. Εμείς που συνδιοργανώνουμε αυτή την εκδήλωση συναντηθήκαμε μέσα στους μεγάλους αγώνες. Από τις κινητοποιήσεις των φοιτητών και τις μεγάλες απεργίες μέχρι το Δεκέμβριο της εξέγερσης. Ξέρουμε ότι η δύναμη βρίσκεται στα κινήματα ενάντια στη λιτότητα, την καταστολή, το ρατσισμό, το κεφάλαιο και την Ε.Ε., στον κόσμο που αγωνίζεται και αντιστέκεται. Δίνουμε καθημερινά τη μάχη για να είναι οι αγώνες μαχητικοί και νικηφόροι, για να μην πληρώσουν οι εργαζόμενοι και η νεολαία την κρίση των καπιταλιστών, για να ανατραπεί η κυρίαρχη πολιτική. Θέλουμε να βαδίσουμε ενωτικά μέσα στα μεγάλα μέτωπα της περιόδου

Στους αγώνες ενάντια στα κλεισίματα και τις απολύσεις, ενάντια στις ιδιωτικοποιήσεις, για αυξήσεις στους μισθούς και προσλήψεις.

Στην προσπάθεια για την ταξική ανασυγκρότηση του εργατικού και λαϊκού κινήματος σε ρήξη με τον υποταγμένο συνδικαλισμό που σήμερα κυριαρχεί στη ΓΣΕΕ και την ΑΔΕΔΥ. Θέλουμε οι αγώνες και τα σωματεία να είναι στα χέρια των ιδίων των εργαζομένων και όχι της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας, Παλεύουμε για τον αγωνιστικό συντονισμό των ιδίων των συνδικάτων και για τη δημιουργία νέων σωματείων εκεί που δεν υπάρχουν. Θέλουμε αγώνες αποφασιστικούς, διαρκείς και νικηφόρους ενάντια στη λιτότητα, τις απολύσεις, τις ιδιωτικοποιήσεις, το σύγχρονο δουλεμπόριο.

Στην πάλη για ένα μαχητικό κίνημα της νεολαίας που παίρνοντας το νήμα από τους αγώνες των προηγούμενων χρόνων και την εξέγερση του Δεκέμβρη να οδηγήσει στην οριστική ανατροπή των εκπαιδευτικών «μεταρρυθμίσεων».

Στην κλιμάκωση των αντιιμπεριαλιστικών κινητοποιήσεων, στην αλληλεγγύη στα κινήματα που αντιστέκονται, στο συντονισμό με το διεθνές αντιπολεμικό κίνημα. Για να σταματήσει η εμπλοκή της Ελλάδας στις ιμπεριαλιστικές εκστρατείες των ΗΠΑ, του ΝΑΤΟ και της ΕΕ. Για να στηρίξουμε την παλαιστινιακή αντίσταση και να απομονώσουμε το κράτος του Ισραήλ.

Στην πάλη ενάντια στο ρατσισμό, την ξενοφοβία και όλες τις μορφές διακρίσεων. Για να βάλουμε φρένο στις ρατσιστικές επιθέσεις της κυβέρνησης σε συνεργασία με το ΛΑΟΣ και τους νεοναζί της Χρυσής Αυγής. Για πλήρη δικαιώματα στους μετανάστες και τους πρόσφυγες ενάντια στο Σύμφωνο Παυλόπουλου-Σαρκοζί-ΕΕ.

Στον αγώνα για τα σύγχρονα δημοκρατικά δικαιώματα απέναντι στην αντιμετώπιση του κρατικού αυταρχισμού και την τάση περιορισμού του δικαιώματος στη συλλογική δράση.

Στην πάλη για την υπεράσπιση του φυσικού περιβάλλοντος και των ελεύθερων χώρων.

Εμείς που πήραμε την πρωτοβουλία για τη συζήτηση στο Σπίρτινγκ δηλώνουμε ότι μας ενώνει η κοινή αναζήτηση για μια δυνατή και ενωτική αριστερά, αντικαπιταλιστική και επαναστατική. Αρνούμαστε τη λογική της ήττας και του συμβιβασμού. Γι' αυτό και λέμε ότι πρέπει να υπάρξουν τώρα αποφασιστικά βήματα στην πολιτική ενότητα της αντικαπιταλιστικής αριστεράς και την κοινή δράση σε όλα τα επίπεδα.

Ως αποτέλεσμα όλων των παραπάνω εμείς που καταθέτουμε αυτό το κείμενο κοινού προβληματισμού, δυνάμεις και αγωνιστές της επαναστατικής και αντικαπιταλιστικής αριστεράς:

-Πρωθούμε ακόμα πιο αποφασιστικά την κοινή μας δράση στο πλευρό των εργαζομένων και της νεολαίας στους αγώνες που έρχονται. Βαθαίνουμε τις σχέσεις ισοτιμίας, αμοιβαίου σεβασμού, ειλικρίνειας και συντροφικότητας ανάμεσά μας.

-Ενισχύουμε το συντονισμό μας σε πολιτικό επίπεδο και συγκροτούμε Πρωτοβουλία για την Ενότητα και την Κοινή Δράση της Αντικαπιταλιστικής Αριστεράς, σεβόμενοι την αυτοτέλεια κάθε οργάνωσης.

-Απευθύνουμε ανοιχτό κάλεσμα σε όλες τις δυνάμεις και τους αγωνιστές της επαναστατικής και αντικαπιταλιστικής αριστεράς για να συμμετέχουν και να στηρίξουν ενεργά την κοινή μας προσπάθεια.

-Επιδιώκουμε την ενεργή συμμετοχή όλων των αγωνιστών ενταγμένων και ανένταχτων σ' αυτή την προσπάθεια και γι' αυτό προχωρούμε στη διοργάνωση εκδηλώσεων – συζητήσεων και πρωτοβουλιών σε τοπικό και κλαδικό επίπεδο, καθώς και συντονιστική επιτροπή της Πρωτοβουλίας.

-Επιδιώκουμε την παρέμβασή μας στις εκλογικές μάχες, που θα υπηρετεί και θα ενισχύει τους ταξικούς αγώνες της περιόδου αλλά και τη συγκρότηση του ρεύματος της επαναστατικής κι αντικαπιταλιστικής Αριστεράς.